

část sedmnáctá **Konec?**

A bylo to tady. Konec roku. Tedy abychom byli přesní – konec školního roku. Poprvé v životě měl k té příležitosti Vojta připravené nové rifle a košili. Byla to zásluha Anežky. Přivezla mu je z Prahy a vysvětlila mamince, že v těch svátečních už opravdu Vojta jít nemůže. Maminka jenom pokývala hlavou. Nu ano, všichni museli uznat, že téměř páťák je už spíš dospělý než dítě. A tak se dnes nebude Vojta od nikoho odlišovat. Kytici růží a obal na vysvědčení sice nesl, ale většina kluků to tak musela dělat taky, to bylo v pořádku.

Ach jo, vysvědčení bylo o něco horší než to pololetní. Přibyla dvojka z češtiny. Ale co, myslel si Vojta, aspoň budu mít co napravovat. Na konci rozdávání si paní učitelka ještě odkašlala a potom to přišlo: Ještě vám chci, děti, oznámit jednu věc. Dnes se s námi loučí Petr. O prázdninách se bude stěhovat do Hradce. Takže Petře – byl jsi pro nás pro všechny dobrý kamarád a přejeme ti, aby se ti v novém městě a v nové škole líbilo. A vy všichni si o prázdninách odpočiňte, dávejte na sebe pozor, ať nepřijdete někde na táborech k úrazu a zase se tady po prázdninách ve zdraví sejdeme. Potom už zazvonilo, paní učitelka pobrala do náruče ohromnou hromadu květin a všichni se hrnuli ze třídy.

Cha, cha, myslel si o tom všem v duchu Vojta. Jenže vy nevíte, paní učitelko, že se taky ještě může něco stát! A Petr přijde 1. září do školy jako by nic. To NĚCO by třeba mohl být zázrak. A hned to vyklopil na Petra, když s ním a Simčou vycházeli najednou ze školních vrat.

„Zázrak?“ podíval se na něho udiveně Petr: „Na zázraky nevěřím. Já věřím jenom na...“ a Petr mávl rukou, asi se mu to nechtělo vysvětlovat. „A pak, už u nás byli kupci. Od srpna bude náš dům prodaný. Tak čau, já se ještě ozvu, než budu odjíždět!“ vykřikl najednou hodně nahlas Petr a rozběhl se tryskem po chodníku. Vojtu ani nenapadlo, že by měl utíkat za ním. Taky nemohl. Vedle něho stála Simča a rozpačitě se usmívala.

„Ukaž, jaký máš vízo?“ otočil se k ní. Simča k němu obrátila svoje průhledné desky. A Vojta zůstal jako zkoprnělý. Ne proto, že Simča měla opět samé jedničky. To Vojta předpokládal, Simča je měla vždycky. Ale Vojta ještě nikdy neviděl napsané Simčino jméno. Paní učitelka vždycky, když četla jejich seznam, řekla prostě třeba: Dvořák, Nováček, Simča... Víte, co teď na tom vysvědčení Vojta viděl?

Phan Thi Sen. Vypadalo to zvláštně. „Simčo, ty se jmenuješ Phan Thi Sen?“ slabikoval nešikovně Vojta: „Ty nemáš nikde napsané jméno Simona?“

Simča jen zavrtěla hlavou. A jak se tedy jmenuješ?

„Phan je jméno celého našeho rodu. Thi – to je označení pro to, že jsem děvče a ne kluk. Znamená to „báseň“. To vybral tatínek a Sen je moje jméno. Jako ty jsi Vojta, tak já jsem Sen.“

Vojta se nestačil divit, ale musel uznat, že ve Vietnamu mají lidé velmi krásná jména. Ale že může mít někdo školní jméno a domácí jméno, to se tedy Vojtovi chápalo opravdu těžko.

„A když se s tebou, Simčo, paní učitelka neloučila, tak to znamená, že budeš chodit dál do naší školy?“ zeptal se Vojta na to, co pro něho bylo daleko důležitější.

„Ne,“ usmála se nejistě Simča: „Tak to znamená, že tatínek ještě neřekl, jak to bude.“ To uvidíme až v září. Nebo ti to řeknu, jestli si k nám třeba přijdeš koupit o prázdninách tričko.“ A protože už stáli před jejich krámkem, Simča udělala pár legračních pohybů, jako že mu chce zamávat a zmizela ve dveřích.

To byl tedy od Simči geniální nápad. Tričko si k nim může chodit do krámku kupovat Vojta třeba každý den. Tedy vlastně vybírat. Koupit ho nemusí. Zvláště, když nemá peníze. Ale jako záminka je to přeci skvělé! Tak se ve Vojtovi na další cestě v hlavě srážely obavy a smutek,

jestli to s tím Petrovým stěhováním dopadne špatně, s radostí, jak si bude chodit každý den kupovat tričko k Simče a nakonec se v září sejdou ve škole.

Domů se mu nechtělo. Vojta si tedy začal vymýšlet okličky. Pořád sice šel domů, ale vždycky to chytře zaonačil tak, aby se vlastně k domovu neblížil. Dokonce se mu podařilo vzít to i kolem kostela. Aby tu cestu ještě prodloužil, strčil do vrat – a ejhle. Byly otevřené. Kostel byl úplně tichý, chladný a všude voněly lilie, protože je za oltářem dvě paní právě cpaly do velkých váz. Chystaly už nedělní výzdobu. Proto bylo také otevřeno. Vojta si všiml nástěnky vedle nádoby se svěcenou vodou.

On totiž chodíval jako ministrant do kostela vždycky sakristií, takže tuhle cestu od vrat k posledním lavicím ani moc neznal. Tak ho trochu překvapilo, že tu něco takového je. Ve třídě na zadní stěně, tam měly nástěnky hned tři. Ale v kostele? Zvláštní, že? Byla to taková typická prázdninová nástěnka. Samé obrázky s vodopády a s horami a s mořem, a tak. A mezi obrázky byly podivné nápisy. Třeba: „Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi“, nebo „Dobrořečení i sláva a moudrost, díky a čest i moc a síla Bohu našemu na věky věků.“ A ještě „Haleluja, ujal se vlády Pán Bůh náš všemohoucí. Radujme se a jásejme a vzdejme mu chválu.“

„A nad tím vším trůnil nápis, který někdo vytvořil určitě v počítači. Vojta poznal písmo typu Book antiqua o velikosti nejméně 72: „Hle, všechno tvořím nové.“

„Všechno nové?“ zeptal se nevěřícně v duchu Vojta a vzpomněl si přitom na Petrovo a Simčino stěhování. A protože ho z těch oklik docela bolely nohy, seděl už mezitím v poslední lavici. Zavřel oči a začal si představovat ten úplně nový svět. Všechno, co zažil v posledních měsících, mu najednou začalo tančit před očima a „vypadat jako nové“: Bylo září, Petr seděl vedle něho v poslední lavici a vůbec nikam nebyl přestěhovaný, paní učitelka třídní se smála na celé kolo a říkala: „No teda děti, to jste mi ale udělaly radost!“ Dokonce i tatínek se smál a říkal mamince: „Podívej Miruško, támhle na nás čeká naše Eva – a opravdu někde v dálce zahlédl Petr úplně stejný obličej, jaký znal z fotografie v obýváku a Eva na ně mávala stejně, jako před chvílí Simča. Jasně, Simča tam taky byla a podávala mu nádherné značkové tričko. A do vší té krásy slyšel Vojta pořád něčí hlas, jak říká větu: HLE, VŠECHNO TVOŘÍM NOVÉ.“

No, ti, kteří teď tipují, že Vojta během toho svého fantazírování usnul, si to myslí správně. Necháme ho klidně spát. Ty dvě paní totiž právě dokončily svoje přípravy, za chvíli budou procházet kostelem k východu a určitě tam Vojtu najdou.

Pro přemýšlivé hlavy

Co pro Vojtu končí? A co začíná? A pro tebe?

Je konec vždycky také začátek? Přemýšlej, jestli to tak vždycky bylo a je. Když něco skočilo, co nového tím začalo?

Je pro konec a začátek nějak důležité jméno? Zůstane o prázni-
nách ve škole někde tvoje jméno (třeba na tvých věcech)?

Jak by mohl příběh pokračovat potom, co se Vojta probudí?

Zkus pokus

Zkus podobně jako Vojta zavřít oči a představit si „úplně nový svět“. Co by v něm bylo jinak? Co nebo koho by sis v něm přál/a mít? Myslíš si, že se to splní?

Zkus se zeptat

Zeptej se někoho dospělého, jak vypadá jeho „úplně nový svět“. V čem je stejný s tím tvým? V čem se liší?

Podle kterých představ asi stvoří Bůh „nový svět“? Podle tvých? Nebo podle těch druhých? Nebo je to ještě nějak jinak?

A VY, KTEŘÍ JSTE DOČETLI AŽ SEM, DEJTE NÁM PROSÍME VĚDĚT, JAK SE VÁM SPOLEČNÉ PŘEMÝŠLENÍ LÍBILO.

Pište na adresu: redakceduhy@gmail.com

Předmět: PRO BABIČKU LUDMILU